

Yngd nr. 16 – 5. aug. 1998

"At yrkja er ógvuliga avdúkandi"

smílið grætur
men
gráturin er turrur
og hini
tey ið heilsa
tey girnast og hata
ei tey fata
at handan smílið er lív

Ungi toftamaðurin, Hans Hansen, hevur í rúgvuvís av yrkingum liggjandi á goymslu. Hann hevur umhugsað at fingið yrkingarnar givnar út, men hann kennir seg ikki nóg búnan til tað, sigur hann.

Terji Nielsen

Tað eru ikki meira enn eini fimm ár síðani, at Hans fór undir at skriva. Fyrstu tvey árin var tað fyrri tað mesta hugleiðingar og stuttsøgur, ið hann skrivaði, og ikki fyrr enn fyrri trimum árum síðan fór hann undir at skriva yrkingar. Sjálvur sigur Hans, at hann ikki hevur nakran bundnan form, tá ið hann yrkir. Hann dugir ikki at yrkja og samstundis at halda seg innan fyrri nakrar ávisar rammur. Tað fellur mær nóg lættari at yrkja á óbundnum máli, sigur hann.

Skrivingin fekk meg at skilja

Spurdur um, hvat tað var, ið fekk hann at fara undir at skriva, svarar Hans, at hann fann út av, at hann við at skriva skilti seg sjálvan nógv betur. Við at seta orð á tað, sum eg visti, fekk meg at skilja tað, og hetta gjørdi, at

eg bleiv bitin av tí, sigur ungur toftamaðurin. Hans sigur, at hann kennir ikki nógv ung, sum fáast við at skriva. Nøkur eru tó, sum skriva, men tey flestu hava ongar ætlanir um at nakað av tilfarinum skal almannakunngerast. Tey flestu yrkja bert fyri seg sjálvum. Tá hann er í døpurhuga, hjálpir tað rættiliga væl at skriva, sigur Hans. Hann sigur eisini, at tað visir seg, at hann er erligari, tá hann skrivar og er í døpurhuga.

Tekur støði í sær sjálvum

Allar yrkingarnar hjá Hans taka støði í honum sjálvum, tí hann kann ikki annað, sigur hann. Tað, sum eg skrivi um, handlar ikki bara um meg, sigur Hans, men tað speglar onkursvegna tað, sum býr í mær. Hann er rættiliga bergtikin av muninum millum kærleika og hatur, millum sorg og gleði, og hvat tað er, sum ger, at vit elska ein dag og biðja ilt um dagin eftir. Eg eri rættiliga hugtikin av menniskjum, sum hava tað ringt, bæði so og so, sigur hann. Hans er fær eisini íblástur av fólki, sum eru komin út eitt skráplan av einari ella aðrari orsök. Fjöldin stendur sum oftast bert og ristur við høvduinum eftir slikum fólki og sigur seg ikki skilja. Spurningurin er tó, um vit ikki øll hava onkrar trupuleikar at dragast við, og at vit tí kunnu skilja viðkomandi.

Útgávuhugurin er óstöðugur

Hans sigur, at tað er av og á, so hevur hann hug til at geva út, og til aðrar tíðir hevur hann als ikki hug til at geva út. Hann hevur ongar ætlanir at gerast kendur sum ein stórur yrkjari. Hann leggur aftrat, at tað er ógvuliga avdúkandi at geva út. Tá tú gevur út, so skal tilfarið verða erligt, annars kann tað ikki brúkast. Serliga her í Føroyum kann tað verða

vandamikið at geva út, tí at so kunnu fólk kanska fara inn og kenna tað aftur, og tað er ikki meiningin, sigur Hans.

Lesur nógv yrkingasøvn

Sum vera man, so lesur Hans nógv yrkingasøvn. Hann sigur, at honum serligani væl dámar danan, Piet Hein, men at honum eisini dámar føroyskar yrkjarar. Nevnast kunnu Janus Djurhuus, Jóanes Nielsen og Rói Patursson. Hann heldur, at støðið á yrkingum í Føroyum